

Yağmur ve Çocuk

ALTAN EKMEN

Yağmurlar böyle yağardı eskiden
Önce damlardan seslenir
Sonra camları döverdi
Hüzünlü bir ozon kokusu
ve efkarım
Benimle eve dönerdi.

...

Bulutların homurtusunda ki öfke
Ve bir gülle düşerdi orta bacadan
Yorganıma sarınır
Kapardım gözlerimi
Korkularım kovalayınca
Yağmur dinerdi...

...

Kapıyı açmaya görsün annem
Sisler kapıdan hücum ederdi
Genzimi yakan soğuk nefesim
İçime çektiğim muhalif duman
Yalnızlığımla alay ederdi.

...

Çocukluğum, ah çocuk olduğum
Yutkunup durduğum hayaller
Geçmesin dediğim zaman
Bitsin istediğim kötü rüyalar..
Zihnimdeki suskunluğum
Bütün hepsi birden.
Camdan süzülen
Güneş ışıklarıyla giderdi.

...

Evin yükünden ağırdı çantam
İçinde dünyaları taşırdım
Köy ekmeğine yoldaş çökelek
Gün boyu onla dolaşırdım..
Minik ayaklarımda lastik kanatlar
Bazen bulutlara tutunur
Bazen de rüzgarla koşardım
Ve yine çocuktum ya
Kuzularımı onlar güderdi..

...

Yağda pişmiş yumurtam
Haftada bir demlenen çayım
Pişinin kokusunu duymak
Israrlar sonucu pişen kuymak
Işıldardı gözlerim..
İste onlar öyle günlerdi
Misafir geldiğinde mümkündü
Demli bi çay koymak
Bunların hepsi birden
Çocukluğum ve benim öykümdü.
Ve yine çocuktum ya
Dünya benimle dönerdi..

